

Το σύντομο μαζουαίρι του Νίκου

Το Νίκο δεν τον ένοιαξε που από αξιολάβηστη προσωπικότητα της ανανεωτικής αριστεράς καρφώθηκε σαν αχυράνθρωπος της οικογένειας Βαρδινογιάννη. Με τη γενναιότητα που χαρακτηρίζει τους αντιστασιακούς που έχουν καταδικαστεί σε εφτά χρόνια φυλακή από τη χούντα και είχαν κάποτε την τιμή να φάνε διαγραφή από τον Ανδρέα Παπανδρέου τον ίδιο, βγήκε φόρα παρτίδα κι έκανε τις απαιτούμενες δηλώσεις δίκως καν να τρέμει το μαγουλάκι του: "Ευχαριστώ τον κύριο Βαρδινογιάννη για την εμπιστοσύνη του" κλπ κλπ.

Η εμπιστοσύνη του κυρίου Βαρδινογιάννη κράτησε κάπου δυο μήνες και στο μεταξύ μάθαμε ότι ο Νίκος, πιθανότατα εξαιτίας της καλοπροαίρετης φύσης του, είναι "οικογενειακός φίλος" των Βαρδινογιάννηδων, των Γιαννακοπουλαίων και ποιος ξέρει ποιων άλλων. Κι επειδή είναι γνωστό ότι κάτι τέτοιες οικογένειες, φίλους μπορεί να μην έχουν πολλούς, αλλά έχουν πολλούς υπάλληλους, έβγαλαν όλοι τα συμπεράσματά τους. Βέβαια τα συμπεράσματα καλό θα ήταν να είχαν βγει και λίγο νωρίτερα, τότε που ο Νίκος ήταν πρόεδρος του Συνασπισμού της Αριστεράς και της Προόδου. Χρόνος υπήρχε άπλετος -ο Νίκος προωθούσε μανιωδώς την Αριστερά και την Πρόοδο στη χώρα εννιά ολόκληρα χρόνια, από το 1993 έως το 2004.

Μπορεί τώρα κάποιοι από εκείνους που εννιά χρονάκια ψήφιζαν για αριστερό τον "οικογενειακό φίλο" της Οικογένειας με όμικρον κεφαλαίο, να νιώθουν κάπως προδομένοι και να έχουν τις αμφιβολίες τους... Άσε πια τις αμφιβολίες σχετικά με το για ποιον ακριβώς δούλευε ο Νίκος όταν πρόσφατα ανέλαβε την υπεράσπιση του Συνασπισμού απέναντι στη μήνυση που είχε υποβάλλει εναντίον του κόμματος ο αντίπαλος του Βαρδινογιάννη κύριος Βγενόπουλος.

Εμείς πάντως τις αμφιβολίες τις λατρεύουμε και τις φυσάμε να φουντώσουν ως προς αυτό θα λέγαμε πως είμαστε η καρτεσιανή τάση του κινήματος. Αναρωτιόμαστε λοιπόν αν αναρωτήθηκε κανείς πότε ακριβώς ο Νίκος προσελήφθη ως "οικογενειακός φίλος" των Βαρδινογιάννηδων. Εμείς θα ποντάραμε στο ενδεχόμενο η φιλία να χτίστηκε γύρω στο 1989. Τότε που η αριστερά της χώρας βρέθηκε στο τιμόνι μαζί με την δεξιά και στόχο τη θρυλική "κάθαρση".

Εκείνη η "κάθαρση", όπως και διάφορα άλλα που κατά καιρούς συγκλονίζουν τη χώρα, δεν ήταν δίκως Οικογένεια Βαρδινογιάννη. Υπάρχουν μάλιστα σοβαρές υποψίες ότι το βασικό αιτούμενο της "κάθαρσης" ήταν ο καταποντισμός μιας κρατικής προσπάθειας για τη δημιουργία μιας νέας αστικής τάξης με βάση το εσωτερικό της χώρας, εις βάρος της παλιάς αστικής τάξης των εφτά θαλασσών και των πέντε ηπείρων (δηλαδή της Οικογένειας και των συν αυτών).

Όπως είναι φυσικό, εκτός από καταποντισμούς, εκείνη η εποχή έτεινε να γεννά και βαθιές φιλικές σχέσεις. Γιατί εκείνες οι κυβερνήσεις δεν έκαναν μόνο "κάθαρση". Επίσης υπέγραψαν τους απαιτούμενους νόμους για τη δημιουργία ιδιωτικών ΜΜΕ (πολλά τα λεφτά). Και κανόνισαν τον εκσυγχρονισμό του ΟΤΕ μέσω Siemens και Ιντρακόμ (ακόμη περισσότερα τα λεφτά). Ειδικά αν λάβει κανείς υπ' όψη και τα πρόσφατα υπονοούμενα των κυρίων Κοροβέση και Βότση περί χρηματισμού όλων των κομμάτων της οικουμενικής κυβέρνησης από την Siemens, καταλαβαίνει κανείς ότι ήταν καιροί που διάφοροι θα μπορούσαν να βρουν ένα κεραμίδι να βάλουν από κάτω το κεφάλι τους... Ε λοιπόν, ο Νίκος ήταν εκεί! Υπουργός Εσωτερικών της "κυβέρνησης συνεργασίας". Και περήφανος επικεφαλής του Ψηφοδέλτιου Επικρατείας του Ενιαίου Συνασπισμού για σίγουρη εκλογή χωρίς περιπλοκές. Είναι υπερβολικό να υποθέσουμε πως τότε ήταν το beginning of a beautiful friendship;

Έτσι είναι οι αμφιβολίες: Ξεκινάς από το Νίκο και σιγά σιγά στο σκοτεινό λιβάδι της κομματικής αβεβαιότητας αρχίζουν να φυτρώνουν οι μαύρες παπαρούνες της αμφιβολίας για τους διαδόχους του Νίκου, ακόμη και -ωιμέ- για το κόμμα το ίδιο! Επίτιμα κάτι τέτοια, αλλά εξόχως παραγωγικά: ο Ντεκάρτ, αμφιβολία την αμφιβολία, απέδειξε την ύπαρξη του κόσμου!



Καλά αυτός με τη γραβάτα είναι ο Κωνσταντόπουλος. Οι άλλοι οι μαλάκες με τα παπιγιόν ποιοί είναι;

γιασίας (που σε κάθε περίπτωση είναι κεντρικής σημασίας αναγκαιότητα για τα αφεντικά) παίζεται στα συνοριακά περάσματα και εξαργυρώνεται στις δυτικές μητροπόλεις, δεν είναι υπόθεση της εργατικής τάξης. Καθόλου δεν επηρεάζει τη δική της πραγματικότητα αυτή η στρατιωτικοποίηση της καθημερινότητας (να' ναι "τυχαίο" που σε μια πόλη 1.300.000 κατοίκων, όπως η περίφημη Σιουδάδ Χουάρες, αλωνίζουν περισσότεροι από 11.000 ένοπλοι;) και η κυριαρχία του δόγματος "δεν υπάρχουν αθώοι, δεν υπάρχουν παράπλευρες απώλειες" είναι όλοι υπεύθυνοι". Εν ολίγοις, αυτός ο πόλεμος παραμένει κάτι ξένο και μακρινό, αφού οι "από κάτω" δεν μπορούν να πουν τι είναι δικό τους' να το ορίσουν και να κάνουν τα κουμάντα τους.

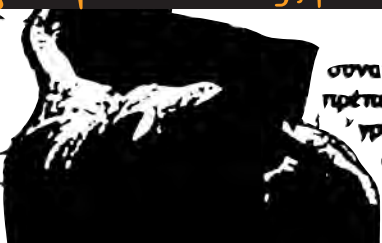
Και κάπως έτσι, μόλις σιγήσουν (προσωρινά, εννοείται) τα όπλα, σπεύδουν να μιλήσουν για λογαριασμό των μεταναστών οι φιλεύσπλαχοι καθολικοί ιερείς των ανθρωπιστικών οργανώσεων ("οι μετανάστες μπαίνουν στη ψυχολογία του πολέμου. Σε αυτούς που έχουν υποφέρει, προσφέρουμε ψυχολογική υποστήριξη. Στη συνέχεια, τους προετοιμάζουμε. Έχουμε έναν μηχανικό που τους κάνει μαθήματα για την έρμιο, για το πώς να περπατάνε, πώς να διασχίζουν τον ποταμό Bravo, πώς να αναπνέουν ώστε να κουράζονται λιγότερο, πώς να ξεφεύγουν από τους μισθοφόρους των καρτέλ") και οι ευαίσθητοι αριστεροί όλων των τάσεων. Οι τελευταίοι, κατηγορούν το κακό και άκαρδο κράτος, τη διεφθαρμένη δικαιοσύνη και τους ιμπεριαλιστές βορειοαμερικάνους γείτονες ή στην καλύτερη των περιπτώσεων αναγνωρίζουν ότι "οι μετανάστες χωρίς χαρτί είναι κατά μια έννοια καλύτεροι από την κοκαΐνη, γιατί αυτούς μπορείς να τους αναγκάσεις και να πληρώσουν τα κόμιστρα και να τους κάνεις βαποράκια", χωρίς βέβαια να κόπονται για το "γιατί".

Έλα, όμως, που πίσω από το αίμα και την προφανή ωριότητα, σε εκείνην εκεί τη μεθόριο (όπως, φυσικά, και αλλού...) δοκιμάζεται στην πράξη η πολιτική της εργασίας που ακολουθείται σε περιόδους καπιταλιστικής κρίσης. Σε περιόδους που η απαξίωση, και άρα η εκμετάλλευση της εργασίας, αγγίζει "πρωτόγνωρα" επίπεδα. "Λογικό", αφού οι καθ' ύλην αρμόδιοι απουσιάζουν από το προσκήνιο, **πνιγμένοι μέσα στα απόνερα της πολύχρονης ταξικής τους ήττας**. Αδύναμοι να μιλήσουν για τους ίδιους' για την επίθεση που δέχεται η τάξη τους' για τους νεκρούς τους. Κι αυτός ακριβώς είναι ο ορισμός της ήττας τους στο Μεξικό και παγκοσμίως' **ο ορισμός της ήττας μας**.



μήπως είναι λίγο φασίστες; μήπως

Γόντες, στην όρα της επιθυμίας συν-
στούν φασισμός. Αλλάζει, δεν υπάρ-
κουν ακόμη νεκροί, όπως στο Μεξικό,
και η συνεργασία των προνοή-μελών
για την αντιμετώπιση της κατάστασης
καταστρέφεται. Αποδείξη, η ό-
μοση ενταξίωση από την πλευρά της
ισπανίας στους υπόλοιπους σπάρτες.



στονα γενι-
πρέπει να υπ-
γρόπτηση
σε το
στα λα-
λα τα